

fremgaa af følgende Oversigt over Værdien af de til Højesteret i Aarene 1925—28 paaankede Sager.

Aar	Kvartal.	Ankesager i alt.	Heraf under 5 000 Kr.'s Værdi.
1925	April	70	41
—	Juli	39	22
—	Oktober	56	33
1926	Januar	44	24
—	April	65	42
—	Juli	41	24
—	Oktober	54	33
1927	Januar	67	39
—	April	77	43
—	Juli	37	23
—	Oktober	55	29
1928	Januar indtil 13. Marts.	43	22
		648	375

Heri er ikke indbefattet de Sager, i hvilke der er meddelt Appellanten fri Proces, ej heller Sager uden Pengeværdi.

Som det vil ses, er saa vel i det hele som i hvert enkelt Kvartal Antallet af Sager under 5 000 Kr. større end Antallet af Sager over denne Værdi. Blandt Sager under 5 000 Kr. er der dernæst et stort Antal, hvis Værdi ligger mellem 1 000 og 2 000 Kr. Hvis man havde den i Norge gældende Regel, vilde dette altsaa have ført til, at alle disse Sager ikke havde kunnet forelægges Højesteret. Den danske Højesteretsordning er formentlig af den største Betydning for Befolkningen som Helhed, idet den muliggør, at Sager om forholdsvis beskedne Beløb kan forelægges Højesteret, naar de frembyder rimelig Tvivl.

Til Trods for, at den norske Højesteret arbejder i hvert Fald i 2 Afdelinger, medens den danske Højesteret er en Enhed, har den norske Højesteret en Restance af ca. 1 000 Sager, saaledes at det varer langt længere end her, før en paaanket Dom kan naa frem til Prøvelse i Højesteret.

En Omdannelse af den danske Højesterets Arbejdsordning i Lighed med den norske, saaledes som Følgen vilde blive af Gennemførelsen af de omtalte Ændringsforslag synes herefter lidet tilraadelig.

Retsplejemæssigt og samfundsmæssigt vilde det være et daarligt Bytte, om den nu stedfindende Sigtning af de Sager, der ønskes forelagt Højesteret, som — det fremgaa af Oversigten foran — øves paa en saadan Maade, at det ikke er nogen Hindring for at faa en Sag frem for Højesteret, at den angaar et forholdsvis beskedent Beløb, og som — det indiceres derved, at ifølge en af Dommer Grundtvig paa Grundlag af Højesteretstidende udarbejdet Oversigt er i Femaaret 1921—25 ca. 66 pCt. af Østre Landsrets, ca. 62 pCt. af Vestre Landsrets og ca. 58 pCt. af Søndre Landsrets Domme blevet stadfæstet af Højesteret — tillige maa antages at blive øvet paa en saadan Maade, at de Sager, der blot frembyder rimelig Tvivl, ogsaa bliver paaanket, hvis det ønskes, blev erstattet med en Ordning, der førte til en Forøgelse af Højesteretssagernes Antal paa en saadan Maade, at Højesteret maatte deles, og Ankegrænsen i Løbet af kort Tid sættes betydeligt op.

Af Betydning i denne Forbindelse er en for Mindretallet foreliggende Meddelelse fra Formanden for den norske Sagførerforenings Oslokreds, hvorefter den norske Højesteret i Fjor skærpede Højesteretsprøven i Tilslutning til en Udtalelse i Forarbejderne til den nye norske Procesordning, om, at megen Tid vilde spares for Højesteret ved en hurtigere og mere koncentreret Forhandling, hvis kun de, der har vist sig særligt egnede til Højesteret-proceduren, faar Adgang hertil.

Hvad angaar Adgangen til Procedure for Højesteret i andre Lande, med hvilke der kan være Tale om Sammenligning, er Forholdet i *Sverige* det, at Sagerne efter den gældende Procesordning forelægges for Højesteret, der tjener som Revisionsinstans af statsansatte Embedsmænd, Revisionssekretærer, til hvilke Poster udvælges fremragende Jurister, der senere meget ofte bliver Medlemmer af Retten.

I en under 22. April 1927 afgiven Betænkning af „Föreningen Sveriges Häradsövdingar“ om et foreliggende Forslag til en svensk Procesreform findes om Adgang til